

Приклад написання власного висловлення

Для ілюстрування того, як слід працювати з темою, скористуємося прикладом. Візьмемо таку тему: *«Ніколи не довіряй своєму підлеглому. Який не знаходить ніяких хиб у свого начальника»* (Коллінз). Зрозуміло, що передусім треба провести роботу з темою, сформулювати власну ідею щодо теми, а вже потім працювати в напрямку створення конструкції майбутнього твору-роздуму. Уявімо, що перші етапи вже пройдені. Зараз ми маємо створити конструкцію твору. Одним з варіантів конструкції може бути такий:

Теза. *На мою думку, Коллінз має рацію, стверджуючи, що справжній керівник ніколи не повинен довіряти підлеглому, який не знаходить жодної вади у свого начальника.*

Аргумент 1. *Я так думаю, тому що переконаний: будь-яка людина має у своєму характері певні вади, недоліки. Ідеальних, бездоганних у всіх відношеннях людей, у тому числі й керівників, просто не може існувати, оскільки тоді світ був би ідеальним, але, на жаль, цього ми аж ніяк не спостерігаємо в реальному житті.*

Приклад до аргументу 1. *Це положення про недосконалість людської натури в цілому, а відтак, і натури керівників, можна підтвердити безліччю прикладів із художньої літератури. Зупинюся лише на одному. Згадаймо головного героя поеми давньої української літератури «Слово про похід Ігорів». Ігор – князь, керівник своєї землі і людей. За словами невідомого автора, він наділений багатьма чеснотами: і сміливістю, і розумом, і шанобою до своїх друзинників. Водночас йому притаманні й негативні якості: надмірне славолюбство й певна недалекоглядність. Якби Ігор був ідеальним, то чи трапилися би усі ті недобрі події, що їх зображує давній співець у поемі. Безперечно, ні. Саме ідеальність натури Ігоря стає причиною сумних не лише для князя, а й для всього руського народу наслідків.*

Міні-висновок. *Таким чином, приклад підтверджує мою думку про те, що ідеальних людей, в тому числі й керівників, годі знайти. Тож якщо не має ідеальних керівників, то підлеглий як критична і чесна людина мав би бачити вади свого керівника, але чомусь він їх не бачить. Найімовірніше, що цей підлеглий просто або не чесна, або боязка людина чи просто підлабузник.*

Аргумент 2. *Цей висновок дозволяє піти далі й запропонувати ще один аргумент на користь виправданості думки, висловленої Коллінзом: довіряти нечесним, боязким, хитрим людям небезпечно, о це може призвести до кепських наслідків. То ж як керівник, якщо він сам чесний. Має не довіряти тим людям у своєму оточенні, які приховують від нього правду. Зокрема й щодо його вад і прорахунків. Якщо він їм довірився. То може зазнати багатьох проблем.*

Приклад до аргументу 2. *Життя дає нам багато прикладів того, як довіра керівника до нечесного підлеглого може коштувати дуже дорого як для самого керівника, так і для його організації. Розкажу про одну з таких життєвих ситуацій. У нашому селі головою колгоспу колись був непоганий чоловік Н. Люди шанували його за порядність, хазяйновитість. Не один рік він голодував, а отже. Незабаром навколо нього утворилося коло «наближених»: вони його «найбільше шанували». І він їм повірив... за це він пізніше й поплатився: виявилось, що його шанувальники вже давно за плечима керівника «крутили» свої. А не колгоспні справи. А відповів за це перед законом саме голова.*

Міні-висновок. *Н. був непоганою людиною, але довірився підлеглим які виявилися нечесними по відношенню до нього як керівника. Якби він вчасно розгледів, що під «овечими шкурами» ховаються справжні вовки. То все, мабуть, склалося інакше.*

Загальний висновок. Отже, думка Коллінза про те, що справжній керівник ніколи не повинен довіряти підлеглому, який не знаходить жодної вади у свого начальника, послідовно стверджується низкою доказів і прикладів. Єдине, що б я додав до насамкінець, так це уточнив би формулювання мудрої Коллінзової поради для керівника: справжній керівник повинен навчатися розпізнавати нечесних підлеглих, у цьому йому допоможе їхнє мовчання в той час. Коли вада цього керівника видна і сліпому.